

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 27 września 2012 r., notyfikowanego w dniu 1 października 2012 r., wydanego przez Sąd w sprawie T-303/10, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010 C(2010) 1711 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 4/2003 (ex NN 102/2002) udzielonej przez Włochy na rzecz Wam SpA (Dz.U. 2011, L 57, s. 29);
- Stwierdzenie, w oparciu o przedstawione uzasadnienie, nieważności wyżej wspomnianej decyzji Komisji Europejskiej 2011/134/UE, oraz stwierdzenie, że pomoc przewidziana w umowie z 1995 r. i w umowie z 200 r. jest zgodna ze wspólnym rynkiem.
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 266 TFUE, oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 296 TFUE ze względu na to, że Komisja Europejska nie zastosowała się do wyroków Sądu i Trybunału stwierdzających nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 maja 2004 r., wydając nową decyzję w sprawie tej samej pomocy państwa, pomimo że stwierdzenie nieważności poprzedniej decyzji nie dotyczyło uchybień formalnych ani proceduralnych.

Naruszenia art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 1 TFUE oraz art. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾ i art. 296 TFU poprzez uznanie, że rzekoma pomoc państwa wchodziła w zakres stosowania art. 108 TFUE, podczas gdy chodziło o pomoc służącą wejściu na rynki pozaunijne; poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że rzekoma pomoc państwa została przyznana na podstawie włoskiej ustawy nr 394 z dnia 29 lipca 1981 r., która była zgłoszona Komisji Europejskiej, choć zgłoszenie to nie miało charakteru prewencyjnego zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE; oraz poprzez nieuwzględnienie faktu, że sporna pomoc została domyślnie zatwierdzona zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

Naruszenie art. 107 ust. 3 i art. 108 ust. 1 TFUE, a także rozporządzeń (WE) nr 800/2008 ⁽²⁾, 1998/2006 ⁽³⁾, 69/2001 ⁽⁴⁾ i 70/2001 ⁽⁵⁾, oraz brak uzasadnienia z naruszeniem art. 296 TFUE ze względu na nieuwzględnienie okoliczności, że sporna pomoc stanowiła zastosowanie systemu ogólnego; ze względu na nieuznanie spornej pomocy za pomoc zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c), TFUE, ponieważ poprzez ułatwienie internacjonalizacji przedsiębiorstw pomoc ta ułatwiała rozwój przedsiębiorstw wspólnotowych; ze względu na uznanie pomocy za pomoc na rzecz eksportu lub pomoc na rzecz działalności związanej z eksportem, a nie za pomoc służącą ułatwieniu wejścia na rynki państw spoza Unii; oraz ze względu na nieuznanie, że pomoc ta była niższa niż próg zwolnienia przewidziany w rozporządzeniach de minimis.

Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na błędną ocenę ekwiwalentu subwencji.

Naruszenie art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności, ze względu na nakazanie odzyskania pomocy, pomimo że chodzi o pomoc z zakresu systemu ogólnego z 1981 r., który był znany Komisji i którego żaden organ europejski uznał za niezgodny z prawem.

Naruszenie art. 108 ust. 2 TFUE, rozporządzenia (WE) nr 659/1999 a także zasady dobrej administracji i prawa do obrony, ze względu na udzielenie dodatkowego pouczenia w celu usunięcia braków stwierdzonych przez sąd wspólnotowy i ze względu na uniemożliwienie Wam i władzom włoskim skorzystania z zasady kontradyktoryjności.

Naruszenie zasad dobrej administracji, staranności i troski, ponieważ niniejszy spór trwa dobrych siedemnaście lat od momentu przyznania pierwszej pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. 1999, L 83, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 214, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. 2006, L 379, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2001, L 10, s. 30.

⁽⁵⁾ Dz.U. 2001, L 10, s. 33.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-373/09 El Corte Inglés przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Pucci International (Emidio Tucci), wniesione w dniu 12 grudnia 2012 r. przez El Corte Inglés, S.A.

(Sprawa C-582/12 P)

(2013/C 63/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, S.A. (przedstawiciele: adwokaci J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Emilio Pucci International BV

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-373/09 w zakresie w jakim nie jest zgodny z niniejszym odwołaniem;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania El Corte Inglés, S. A.;

— obciążenie Emilio Pucci International BV kosztami postępowania El Corte Inglés, S. A.

Zarzuty i główne argumenty

Broszury, czasopisma i kopie innych dokumentów przedłożone przez stronę wnoszącą sprzeciw nigdy nie zostały przedstawione w całości i w oryginalnej formie. W konsekwencji dowody przedstawione przez stronę wnoszącą sprzeciw nie mogą zostać uwzględnione dla żadnej z klas. Jednak w pkt 26 i 27 wyroku Sąd, badając kwestię możliwości przedłożenia dokumentów jedynie w formie oryginalnej, uznał, że nie miała miejsca oszukańcza manipulacja, czego z pewnością nie podnoszono.

Dokumenty zawarte w załączniku 2 powinny zostać wykluczone, ponieważ daty i odniesienia do publikacji zostały z pewnością dodane przez stronę wnoszącą sprzeciw. Skoro kwestie te nie znalazły stosownego odzwierciedlenia w wyroku, strona wnosząca odwołanie uważa również, że dokumenty składające się na dowód 2 powinny zostać wyeliminowane i w konsekwencji z czasopism tych nie można wywieść dowodu ani na używanie, ani na renomę żadnego ze znaków, na które powołano się w klasie 25.

Jeżeli chodzi o porównanie spornych towarów i usług, to z powyższego wynika, że strona wnosząca sprzeciw, to jest Emilio Pucci International BV, nie wykazała używania swoich wcześniejszych włoskich znaków towarowych i w konsekwencji porównanie ze zgłoszonym znakiem towarowym powinno być przeprowadzone jedynie dla klas 18 i 24 wspólnotowego znaku towarowego nr 203570.

Strona wnosząca sprzeciw przyznała, że znak towarowy „Emilio Pucci” wyszedł z użycia po latach siedemdziesiątych. Z drugiej strony należy ponownie zwrócić uwagę na to, że znak towarowy „Emidio Tucci” jest znakiem towarowym posiadającym renomę w Hiszpanii, że odniósł tam oczywisty sukces i że odpowiada nazwiskom i imionom dwóch rzeczywistych osób, Emidio Tucci i Emilio Pucci. Te kwestie składają się na zarzuty podniesione w ramach postępowania przed OHIM.

Dowód nienależnej korzyści uzyskanej dzięki odróżniającemu charakterowi lub renomie znaku towarowego strony wnoszącej sprzeciw powinien wykazać istnienie próby handlowego wykorzystania reputacji tego znaku (zob. wyrok w sprawie Spa-Finders⁽¹⁾, pkt 51). Tymczasem strona wnosząca sprzeciw nie przedstawiła żadnego dowodu w tej kwestii.

W konsekwencji, skoro strona wnosząca sprzeciw powołuje się na rzeczywistą szkodę lub nielojalną korzyść, powinna dostarczyć wskazówki i dowody dotyczące rodzaju poniesionej jakoby szkody lub niesłusznej korzyści, jaką mógłby uzyskać zgłaszający znak towarowy, bądź też przeprowadzić analizę prawdopodobieństwa i przedstawić dowody pozwalające na stwierdzenie niehipotetycznego prawdopodobieństwa nienależnej korzyści (pkt 64 wyroku), natomiast nie jest wystarczające samo tylko ogólne powołanie się na art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94⁽²⁾.

Tymczasem strona wnosząca sprzeciw, Emilio Pucci International, nie wywiązuje się z obowiązku wyjaśnienia tych kwestii, lecz ogranicza się do ogólnego przedstawienia swego stanowiska, z pominięciem szczegółów, a mimo to Sąd — zdaniem wnoszącej odwołanie niesłusznie — wypełnia lukę pozostawioną przez stronę wnoszącą sprzeciw (zob. pkt 65 wyroku) i uznaje w wyroku, że kwestia ta została udowodniona.

Skutki dla sprawy pojawiają się w pkt 66-68 wyroku, które opierają się na nieistnieniu, jak właśnie wykazała strona wnosząca odwołanie, założeniu: jeżeli strona przeciwna, na której spoczywał ten ciężar, nie wykazała nienależnej korzyści lub szkody dla renomy, to nie można przystąpić do ustalania, wobec których towarów powstają skutki związane z odmową rejestracji z art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.

-
- (¹) Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-67/04 Spa Monopole przeciwko OHIM — Spa-Finders Travel Arrangements (SPA-FINDERS), Zb. Orz. s. II-1825.
(²) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 1994 r., s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 września 2012 r. w sprawie T-357/09 Pucci International przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przy udziale El Corte Inglés (Emidio Tucci), wniesione w dniu 13 grudnia 2012 r. przez El Corte Inglés, S.A.

(Sprawa C-584/12 P)

(2013/C 63/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: El Corte Inglés, S.A. (przedstawiciele: J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela, adwokaci)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Emilio Pucci International BV

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-357/09;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, S.A.;
- obciążenie Emilio Pucci International BV kosztami poniesionymi przez El Corte Inglés, S.A.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca sprzeciw nie przedstawiła dowodu używania w odniesieniu do okularów, tak jak zostało to stwierdzone przez izbę odwoławczą OHIM. To właśnie to kryterium, a nie uznanie wykorzystywania za rzeczywiste, ze względu na pojawianie się znaku towarowego na fotografiach albo obok nich, zostało przyjęte przez Sąd w pkt 31 wyroku w sprawie T-39/10⁽¹⁾. Sąd w zaskarżonym wyroku nie powinien zatem być uznawać za dowiedzionego używania w odniesieniu do okularów należących do klasy 9 ww. znaku towarowego nr 274991.